

МЕЧКАТА И МРАВКИТЪ

БАСНЯ

Напи се мечката съ студена вода отъ мъхнатото горско кладенче и тръгна надолу по пжтеката къмъ стария джбъ съ дебелината напукана кора. Подъ тоя джбъ бѣше мецанината дупка.

— Кого ли да изямъ? Кого ли да изямъ? — си думаше старата мецундра. — Тебе ще изямъ, мравчице!

Ситната черна мравка, която отиваше съ една кратунка за вода на кладенчето, като чу тия думи, пожълтъ отъ страхъ, озърна се наоколо и се мушна подъ единъ сухъ листъ, падналъ отъ крайната леска. Мечката се наведе, духна съ носъ листа и откри разтрепераната гадинка.

— Защо искашъ да ме ядешъ? — попита мравката.

— Защото съмъ решила да изямъ цѣлия мравешки родъ. Вие мравкитъ се печете на слънце по нивитъ, ожъднявате и тичате часъ по часъ къмъ кладенчето. Ще ми изпиете водата. Затуй съмъ решила да изтрѣбя мравкитъ и ще почна отъ тебе.

— Не ме яжъ! — замоли се мравката! — Пустни ме да си напълня за последенъ пжтъ кратунката и да занеса вода на

другитъ мравки. Тѣ чакатъ морни и жадни. Като имъ дамъ да се напиятъ, ще дойда да ме изядешъ. Постой тукъ!

— Не мога да клекна и да чакамъ за такова дребно нѣщо като тебе, — изрѣмжа мечката.

— Охъ, Боже! — въздъхна мравката. — Чувай, бабо мецано, ако ми пощадишъ живота, ще ти дамъ единъ съветъ.

— Кажи го!

— Едно изяжъ — две скжтай за зимата!

— Добре, — отвърна мечката, — ще ти послушамъ съвета. Тебе ще изямъ, а другитъ две мравки, които срещна по-надолу, ще си ги скжтамъ за зимата.

И като изрече тия думи, мечката лапна мравчицата. Остана на пжтеката само сухата жълта кратунка.

Дълго чакаха въ мравунека жаднитъ мравки. Най-сетне се дигнаха и потеглиха една подиръ друга по пжтеката нагоре.

— Кжде е сестрицата ни? — попитаха тѣ славейчето, което си чуруликаше весело на леската, като че нищо не бѣше видѣло, — да не е паднала въ кладенеца?

— Не е паднала въ кладен-